

Søndagen den 1ste December 1872.

Hestepidemien i New York.

I vore Dage, hvor Dampkraften mere og mere har afløst de animalske Kræfter, og Maskinernes store Antal paa forskjellige Maader søger at erstatte Menneskenes Styrke, kunde det synes utroligt, at en Epidemi blandt Heste og at den Kjendsgjerning, at de som Følge deraf ikke have kunnet bruges som Trækdyr, har kunnet spille en stor Rolle og føles i mere end een Retning. Og dog har dette været Tilfældet i New York i Slutningen af forrige og Begyndelsen af denne Maaned.

For Kjøbmændene var det næsten umuligt at faae deres Varer fra Oplagsstederne og Værfterne og atter at aflade dem hos deres Kunder. Dampskibsselskaberne kunde knap rumme de uhyre Masser af Fragtgods i deres Pakhuse; de offentlige Torve bleve kun besøgte af Faa, og disse vare ingenlunde tilfredse med de Grunde, man anførte, hvorfor der ikke kom frisk Kjød, Frugter og Grøntsager tiltorvs. Ethvert Kvarteer i Byen afgav Beviser paa, at Virksomheden lammedes paa Grund af Hestepidemien; flere Gader vare aldeles tomme, og paa de yndede Spaasersteder, hvor den ene Vogn ellers vanskeligt kunde slippe forbi den anden, saae man endog om Søndagen kun faa enlige Vandringsmænd.

De offentlige Befordringsmidler lede snart Afbræk, og maatte enten standses, eller ogsaa frembøde de det usædvanlige Skue, at Sporvogne forspændtes med Mennesker. For Arbeidsvognene maatte Oxerne gjøre Gavn, og man kom derved til at mindes Colonisationens tidligste Dage, da disse stærke og udholdende Dyr vare de første Beboeres troe Ledsagere og Hjelpere.

De faa Heste, som vare uberørte af Smitten, holdtes naturligviis i høi Cours, og det var næsten

fabelagtige Priser, som betaltes for Befordring af Personer og Gods; saaledes maatte en Mand erlægge 100 Dollars i Vognleie for 100 Tønder Whisky, og Droschetaxterne løbe ogsaa op til ganske kjønne Summer.

Hestepidemien har grebet stærkt om sig trods de Forsigtighedsregler, som Veterinairpolitiet havde truffet; saaledes havde Directeuren for dette taget Plads paa et af de mest befærdede Gadehjørner, og enhver Vogn, hvis Heste vare syge, blev strax standset, og Hestene sendte hjem i Stalden. Hvor stort deres Tal var, kan man gjøre sig et Begreb om, naar paa een Dag i Tidsrummet fra Klokken tolv til halvfem kun syv Vogne slap forbi.

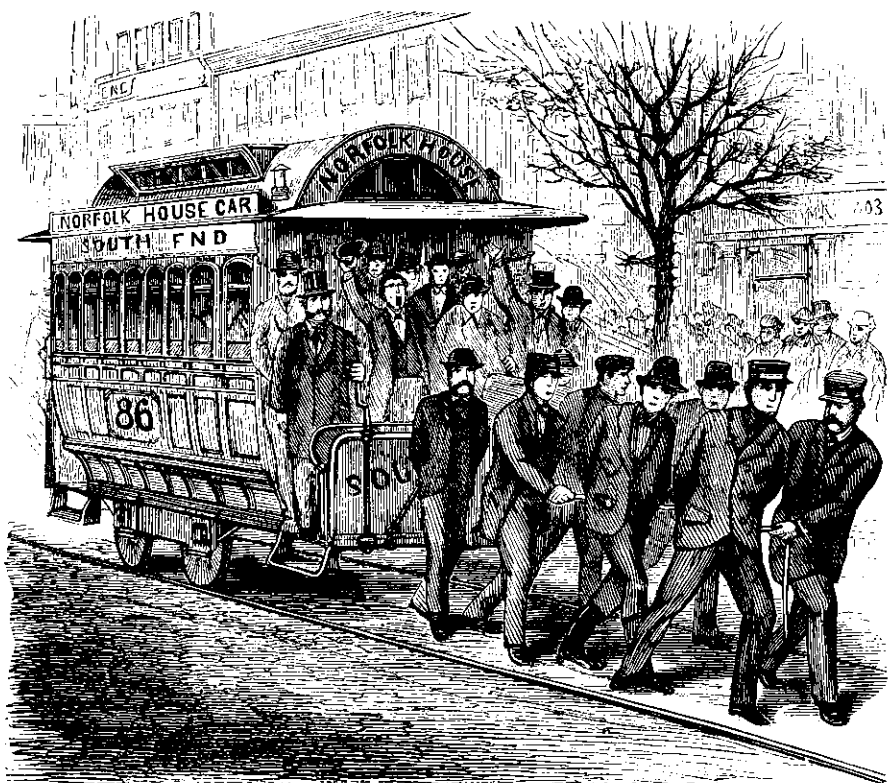
Ogsaa Eierne grebe selv til at hjelpe Dyrene, og gave, saasomt de mærkede Spor til Sygen, sig strax ifærd med at indhylle Patienternes Halse og Legemer i uldne Tæpper.

Det kongelige Theater.

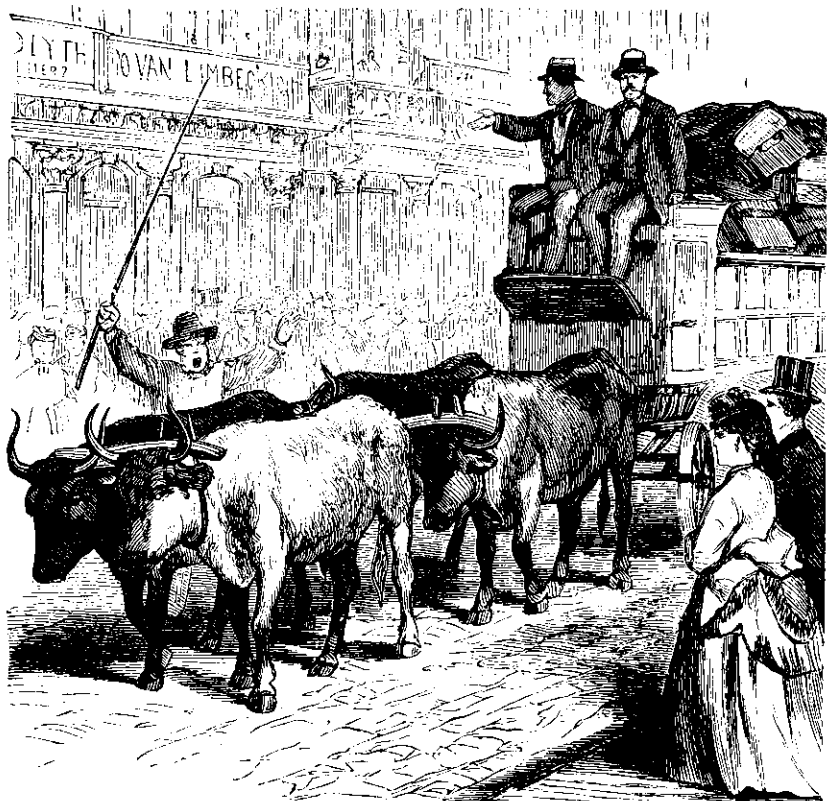
«Elskovsdrikken», Opera i 2 Acter, Musikken af Donizetti.

Det er en Eiendommelighed hos Italienerne, at de med en egen Forkjærlighed dvæle ved det Naive eller Enfoldige, og de talrige Noveller og Anekdoter fra Middelalderen bære et særligt Præg heraf. En berømt Forfatter — Macaulay — har endog udtalt, at det gammel-toscanske Tungemaal i sig selv har et saa naivt Tønefald, at det mest glimrende Vid faaer et barnligt Præg, og at Helte og Statsmænd, naar de benytte det, næsten synes at læspe. Hvad Macaulay saaledes har følt for Literaturens Vedkommende, kunde man ogsaa have Lyst til at under-

skrive for Musikens. *Opera seria* forekommer os netop ofte helt barnlig og naiv, og *opera buffa* vilde aldrig have naaet den høie Grad af Lystighed og *festivitas*, hvis ikke en ligefrem barnlig Glæde udtalte sig derigjennem. Den italienske lystige Opera have vi derfor altid med Fornøielse adopteret; derimod forbeholde vi os i Regelen at være alvorlige for egen Regning. Dette kan jo være meget fornuftigt og Alvorsmænd værdigt. Men det er kun Skade, at vi altsor ofte, naar vi pakkede *opera seria* tilside, forlagde *Buffaen* med det Samme. Vist er det, at af alle de udmærkede italienske komiske Operaer, som gennem Aarhundreder ere blevne skrevne og hvis Tal er *legio*, er der kun beholdt nogle ganske enkelte tilbage som Repræsentanter for den hele Retning. Blandt disse faa Udvalgte er «Elskovsdrikken». Der er over Donizettis Musik, i Modsætning til Rossinis mandige Kraft og kjække Humor, noget Kvindeligt-Blødagtigt, og den kan sammenlignes med de Blomster, hvis Duft er stærk, men sødlig og bedøvende. Man svælger i melodisk Overdaadighed. Den ene Melodi afløser den anden; men den anden synes altid at have en Reflex af den første, thi de ligne hinanden som Søskende. Denne Opera nydes derfor som Naturen en varm Sommerdag, naar man tager et fast Stade, der ikke forlades: den udbreder et vist Velbefindende, og man har ondt ved at rive sig løs — men man kommer aldrig videre. Det hele musikalske Apparat er saa let fatteligt og gennemskueligt, at Nydelsen ikke volder den mindste Anstrengelse, og «Elskovsdrikken» fører saaledes hele Idealet af et *dolce far niente* med sig. Compositionen af en saadan Opera er en Art Improvisation, hvor Kunstneren strax leverer fra sig til Indstudering, hvad der i Øieblikket falder ham ind, og det er ret betegnende, at naar Donizetti er tre Uger om «Elskovs-

Conducteurer og Kudske, som trække Sporvognene i New Yorks Gader.

Et Oxeforspand paa Broadway i New York.